

Uvedený § 26 patentu zmocňuje úřad, aby v případech, kdy ten, kdo byl žalován pro zásah do práva vzorkového, jest uznán nevinným, žaloba zároveň shledána svévolnou, uložil žalobci peněžitou pokutu. Podle tohoto ustanovení jest uložení pokuty pro svévoli v přímé vnitřní souvislosti s rozhodnutím o žalobě a již z tohoto důvodu sluší míti za to, že pro obojí rozhodování, i ve věci samé i o pokutě pro svévoli, příslušny jsou tytéž úřady a platí tentýž postup instanční — leč že by nějaký jasný předpis stanovil výslovně něco jiného. Takového předpisu však v patentu z r. 1858 není. V § 19 jest ovšem předpis, že zásahy do práva vzorků, jestliže mají povahu přestupků §§ 14 a 15, vyšetřují a trestají politické úřady I. stolice podle předpisů platných pro řízení a postup instanční při přestupcích živnostenských. Na přestupky ve smyslu § 19 sluší ovšem vztahovati také ustanovení § 150 ž. ř., podle něhož proti trestnímu nálezu v II. stolici potvrzenému nebo zmírněnému není přípustný další rekurs. Avšak pokuta pro svévoli ve smyslu § 26 není trestem za přestupek, zejména ne za přestupek § 14 nebo 15, nelze proto předpisu § 19 patentu a v důsledku toho ani § 150 živn. ř. na tuto pokutu vztahovati. Jest tedy po názoru soudu také proti výroku o pokutě pro svévoli připuštěn rekurs k III. stolici právě tak jako proti rozhodnutí o žalobě.

Jestliže však podle toho nebyl výrok zsp-é stran pokuty za svévoli stěžující si firmě uložené výrokem konečným, nemohl nss k stížnosti na něj vznesené onen výrok věcně přezkoumávati se zřetelem k § 5 zák. o ss. Leč nař. rozhodnutí označilo onen výrok jako konečný, vyloučivši proti němu další odvolání, a odvrátilo tím stranu od toho, aby podala rekurs k III. stolici správní a tak vyvolala konečné rozhodnutí úřadů správních tímto soudem přezkoumatelné.

V tom musil nss spatřovati podstatnou vadu řízení a zrušil proto nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss.

Č. 3113.

Nemocenské pojištění: K výkladu § 6 b) a § 6, odst. 3 zák. o nemocenském pojištění.

(Nález ze dne 15. ledna 1924 č. 7882/23.)

V ě c: Nemocenská pokladna soukromých úředníků a zřízců v Praze proti ministerstvu sociální péče (min. místotaj. Dr. Jindř. Tučný) o náhradu léčebného.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 1. června 1921 vyslovila zsp v Praze podle § 66 zák. o nem. pojištění z 30. března 1888 č. 33 ř. z. ve sporu zemského ústavu pro choromyslné v Dobřanech s nemocenskou pokladnou soukromých úředníků a zřízců v Praze, že pokladna tato jest podle § 8, odst. 3 cit. zák. povinna nahraditi útraty vzešlé ošetřováním Viléma S. v tomto ústavu od 23. září do 20. října 1919, tudíž za 28 dnů částkou 105 K, poněvadž ošetřovaný, jenž byl posledně do 31. července 1919 zaměstnán jako úředník ve Škodových závodech v Plzni,

onemocněl ve smyslu nem. zák. dle vyjádření úředního lékaře za trvání svrchu zmíněného poměru služebního. Vzhledem k tomu měl v čase přijetí do nemocnice nárok na podporu proti shora uvedené nemocenské pokladně.

Rozhodnutí toto bylo v pořadí instancí nař. rozhodnutím z důvodů první stolice potvrzeno.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Po stránce věcné nelze přisvědčiti st-lce, pokud namítá, že uložená jí povinnost pominula »promlčením« z důvodu § 13, odst. 3 cit. zák., čímž chce patrně dovoditi, že Vilém S. vystoupiv dne 31. července 1919 ze zaměstnání u Škodových závodů a byv přijat do nemocnice teprve dne 23. září 1919, nenabyl nároku na nemocenskou podporu v 6týdenní lhůtě v § 13, odst. 3 stanovené. Neboť žal. úřad nezaložil své rozhodnutí na skutkovém předpokladu, že Vilém S. onemocněl ve smyslu nem. zák. a tím nabyl nároku na nemocenskou podporu teprve po rozvázání služebního poměru se Škodovými závody, v kterémžto případě by zajisté přicházelo v úvahu stížností dovolané ustanovení § 13, nýbrž žal. úřad výslovně vycházel ze skutkového zjištění, že se tak stalo již za trvání tohoto poměru služebního t. j. nejpozději dne 31. července 1919. Z toho pak následuje, že pro řešení sporné otázky jest ponechati mimo zřetel předpis § 13, odst. 3, jenž upravuje nároky na pojistné dávky vzniknuvší teprve po vystoupení ze zaměstnání pojistného. Námitka, že řečené zjištění jest věcně nesprávné, jest nepřipustná, protože v odvolání na žal. úřad uplatňována nebyla a tvrzení stížnosti, že stěžující si pokladna na nesprávnost onoho zjištění v odvolání poukazovala, jest vyvrácena obsahem jeho.

Zbývá tedy jen námitka, že nárok na náhradu výloh ošetrovacích zákonem odůvodněn není proto, že onemocnění Viléma S. stěžující si pokladně vůbec hlášeno nebylo — dostalo se jí o něm vědomosti teprve v lednu 1921 — a že tudíž podle § 6 b) nem. zák. ani Vilému S. nárok na nemocenskou podporu za dobu od 23. září do 20. října 1919 vzejíti nemohl, a že v důsledku toho nevzešla ani pro stěžující si nem. pokladnu povinnost hraditi náklady jeho ošetřování ve veřejné nemocnici.

Zástupce žal. úřadu hájil při ústním veřejném líčení právní názor, že předpis § 6 b) pro existenci povinnosti st-lce podle § 8, odst. 3 uložené nemá právního významu, protože upravuje toliko poměr mezi pokladnou a členem, nepůsobí však na náhradní nárok nemocnice vůči nemocenské pokladně, jenž jí přísluší podle § 8, odst. 3 bez zřetele k tomu, zda pojištěný člen ohlašovací povinnosti své podle § 6 b) vyhověl čili nic.

Jest tedy na sporu otázka, zdali dovolané ustanovení § 6 b) jest právně významné pro uplatňování nároků veřejných nemocnic na náhradu nákladů za léčení a ošetřování nemocného pojištěnce po rozumu § 8, odst. 3.

Cit. § 6 b) vyslovuje zásadu, že za první den nemoci platí den, kdy nemoc byla hlášena. Za časová období, od nichž k tomuto dni uplynulo více než dvě neděle, nemocenská podpora vůbec se neposkytuje, jinak však se poskytuje jen tehdy, bylo-li pojištěnci včasné hlášení znemožněno, a prokáže-li pojištěnec nade vší pochybu dřívější počátek nemoci, spojené s neschopností k práci, a lékařského ošetřování.

Zásada zde vyslovená připouští dvojí výklad. Buď ji lze vykládati — jak činí žal. úřad — jako ustanovení, jež upravuje toliko poměr pojištěnce k nemocenské pokladně v ten rozum, že ukládá pojištěnci povinnost hlášení nemoci a opomenutí povinnosti té stihá na pojištěnci propadnutím nároků jeho vůči pokladně; anebo lze v cit. ustanovení spatřovati o b j e k t i v n í vymezení povinností nemocenské pokladny, jež má za účel, chrániti ji před komplikacemi a nepříznivými následky finančními, jež mohou pokladně vzejíti, když se o onemocnění pojištěncově dozví teprve po delší době od počátku nemoci.

Nss vykládá je na základě usnesení odborového plenu z 12. listopadu 1923 ve smyslu na druhém místě uvedeném, tedy jako objektivní vymezení povinností nemocenské pokladny, jež účinky své jeví nejen vůči pojištěnci, který ohlašovací povinnosti jemu uložené včas nevyhověl, nýbrž i vůči veřejné nemocnici, která se podle § 8, odst. 3 na nemocenské pokladně domáhá náhrady za léčení a ošetřování pojištěného člena.

Positivní oporu pro tento výklad spatřoval nss v kategorickém předpisu § 6 b), jenž v rámci předpisů vymezujících souběžně jak nároky pojištěnců tak i povinnosti pokladen bez jakékoliv výhrady stanoví, že za první den nemoci platí den, kdy nemoc byla hlášena. Jestliže však se zřetelem k systematickému zařazení a znění § 6 b) nutno v něm spatřovati zákonnou disposici omezující objektivně povinnost pokladny k pojistným plněním, nelze tomu upírati účinnost vůči veřejným nemocnicím, byť i bylo uznati, že v důsledku toho bude nárok veřejné nemocnice za určitých okolností závislý na hlášení pojištěncově, jež se vymyká z její dispozice.

Poněvadž žal. úřad založil své rozhodnutí na právním názoru, který podle toho, co bylo výše řečeno, jest nesprávný, bylo nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876.

Č. 3114.

O b e c n í ú ř e d n í c i: Nárok na základní služné podle VIII. hodn. třídy 1. plat. stupně nepřísluší technickému úředníku, který nemá vysokoškolských studií s příslušnými zkouškami, třebas složil zkoušku stavitelskou, má delší praxi a titul inženýrský; služné takového úředníka řídí se předpisem § 19, II.-5 zák. č. 443/1919.

(Nález ze dne 15. ledna 1924 č. 15.211/23.)

V ě c: Ing. Antonín Ž. v P. (adv. Dr. Kar. Vitek z Pardubic) proti zemskému správnímu výboru v Praze o služební postavení a požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á. Ú t r a t y s e n e p ř í s u z u j í.

D ů v o d y: Usnesením ob. zastupitelstva v P. ze 14. července 1920 byla stanovena úprava hmotných poměrů obecních úředníků podle zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb. a st-li přiznáno ad personam služné 3. stupně IX. hodn. tř. t. j. 5208 K pod podbínkou, že podepíše revers ve znění uvedeném v odst. 4. oddílu II. částky A všeob. ustanovení o úpravě služebních poměrů zaměstnanců města P. ze 14. července 1920.